

[N. Neergaard.]

vi i høj Grad ønsker fremmet, men ogsaa dette Arbejde maa jo være Genstand for en nærmere Overvejelse og kan ogsaa overvejes af det Udvalg, der her tænkes nedsat.

Jeg maa altsaa konkludere til, at vi slutter os til Forslagets Hensigt, men at vi ønsker en kort Udvalgsbehandling — saaledes som ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører nævnte det — til nærmere Forhandling om Formuleringen af det. Jeg tror, det vil være meget nyttigt, at en saadan Overvejelse finder Sted, og jeg kan derfor altsaa i Princippet tiltræde det fremsatte Forslag.

Povlsen: Jeg kan ikke erkende, at den Opgave, som herved tænkes tillagt et særligt Udvalg, ikke skulde kunne tages op i Finansudvalget. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mener ikke, at der er Tid til at gøre det i Finansudvalget. Jeg mener baade, at det er vor Opgave, og tillige, at vi har Tid til at foretage en saadan Undersøgelse, og jeg mener, det vilde være uheldigt at vælge et særligt Udvalg til at foretage dette Arbejde, for det vil dog blive saadan, at de, der maatte gaa ind i Udvalget, vil ikke have saa gode Betingelser for at gøre Arbejdet som Medlemmerne af Finansudvalget, for disse har jo alligevel noget Kendskab til Finansloven og alle dens Enkeltheder, som man erhverver sig ved Arbejdet i Finansudvalget. Jeg tror derfor, det vil være langt mere praktisk, at Finansudvalget, efter at have faaet en Tilkendegivelse af, at man ønsker yderligere Nedsættelser, hvad vi alle er enige om at ønske, tager Arbejdet op og fortsætter dette og søger at vinde frem til yderligere Nedsættelser.

Jeg mener imidlertid, at det er værd at overveje, under hvilken Form man skal tage hele dette Arbejde op, og derfor synes jeg, det vilde være rigtigt, saaledes som det blev antydnet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at man afbryder Forhandlingen om dette Forslag og foreslaar det henvist til et Udvalg, som kort kan behandle Spørgsmaalet om, hvordan man bedst skal naa til det, som alle er enige om at komme til: de størst mulige Beparelser paa de Omraader, her er Tale om.

Axel Dam: Da mit Parti er for lille til at blive repræsenteret i det Udvalg, der foreslaas nedsat til Revision af de frie Bevillinger paa Finansloven, er der

saa meget mere Grund for mig til *nu* at tage Ordet angaaende denne Sag.

Hvis Mening er, at det kun skal være en Slags Sparekommission, har det mindre Interesse for os. Ikke fordi vi ikke ønsker, at der skal spares paa Statsudgifterne, men fordi vort Krav om Beskæringer paa Finansloven udspringer af en principiel Skelnen mellem, hvad der efter vor Opfattelse er offentlige Fællesopgaver, og hvad der er mer eller mindre udbredte Særinteresser, som det dog maa blive de interesserede Kredses egen Sag at støtte gennem frivillige Bidrag.

Jeg har da ogsaa den Betænkelighed ved en Sparekommission af den Art, der intet Princip har til Rettesnor for, hvad der skal skæres bort, at den vil føre til subjektive Tilkendegivelser om og Kritik af Personer, som hidtil har nydt godt af Bevillinger paa Finansloven — jeg behøver blot at minde om den usmagelige personlige Diskussion om Harald Bergstedt og Thit Jensen. Hvis man ikke vil skære alle Forfatterunderstøttelser bort, men blot stryge de formentlig mindre værdige Forfattere, tilføjer man disse en positiv Krænkelser ved at stille dem i Gabe-stokken som vejede og fundne for lette. Jeg synes, man ikke godt kan være bekendt: først at hædre en udsøgt Skare af vore utrolig mange Genier med Nationens Belønning i Form af Digtergage og saa bagefter lade en Del af dem vide, at de egentlig er kommet med paa Listen uden at fortjene det. Derimod indeholder Gennemførelsen af et Princip, der skærer alle over een Kan, ikke nogen personlig Fornærmelse mod nogen af dem, selv om det kan være ubehageligt at miste en Indtægt, man har gjort Regning paa, især naar man gaar en økonomisk vanskelig Tid i Møde.

Men det er heller ikke sikkert, at de mister den, selv om den stryges paa Finansloven. Det er jo ikke alle Skatteyderne, der mener, at disse Understøttelser bør spares. Mange holder sikkert, ligesom Rigsdagens Flertal, paa, at Kunsten bør støttes, og yder med Glæde deres Skærv dertil. Men disse har jo altid den Udvej at paalægge sig en Selvbeskatning i dette Øjemed. Det er let nok at komme af med Penge til Øjemed, man ønsker at støtte, dertil behøver man ikke Politikerens Mellemkomst, og der er da ogsaa en vis Tilfredsstillelse ved at vide, hvor meget man bidrager til Kulturens Fremme, og ved selv at kunne bestemme, paa hvilket af Kulturens mange Altre man vil lægge sit Offer. Derfor er det ogsaa en Tilfredsstil-